

Οικουμενικός Πατριάρχης: “Η ιστορία της Εκκλησίας καθίσταται «ένα μεγάλο Πάσχα»”- Πατριαρχική Απόδειξις για το Άγιον Πάσχα 2025

/ [Γενικά Θέματα](#) / [Ειδήσεις και Ανακοινώσεις](#)

“Το Πάσχα είναι διά τον άνθρωπον εορτή ελευθερίας και νίκη κατά των αλλοτριωτικών δυνάμεων, εκκλησιοποίησις της υπάρξεώς μας, πρόσκλησις εις συνεργίαν διά την μεταμόρφωσιν του κόσμου. Η ιστορία της Εκκλησίας καθίσταται «ένα μεγάλο Πάσχα», ως πορεία προς «την ελευθερίαν της δόξης των τέκνων του Θεού»”. Αυτό αναφέρει μεταξύ άλλων στην Πατριαρχική Απόδειξη επί τω Αγίω Πάσχα 2025, ο [Οικουμενικός Πατριάρχης κ.κ. Βαρθολομαίος](#).

“Το βίωμα της Αναστάσεως αποκαλύπτει το κέντρον και την εσχατολογικήν διάστασιν της εν Χριστώ ελευθερίας. Αι βιβλικάι μαρτυρίαι περί της Εγέρσεως του Σωτήρος αναδεικνύουν την δύναμιν της ελευθερίας των πιστών, εις την οποίαν και

μόνην φανερούται το «μέγα θαύμα», το οποίον παραμένει απρόσιτον εις κάθε καταναγκασμόν. «Βουλομένων γαρ, ου τυραννουμένων το της σωτηρίας μυστήριον»[3]. Η αποδοχή της θείας δωρεάς ως «διάβασις» του πιστού προς τον Χριστόν, είναι η ελευθέ-ρα υπαρκτική απάντησις εις την αγαπητικήν και σωστικήν «διάβασιν» του Αναστάντος προς τον άνθρωπον. «Χωρίς εμού ου δύνασθε ποιείν ουδέν»[4]”, υπογραμμίζει ο Παναγιώτατος.

“Το μυστήριον της Αναστάσεως του Κυρίου συνεχίζει και σήμερον να κλονίζη τας θετικιστικάς βεβαιότητας των αρνητών του Θεού ως «αρνήσεως της ανθρωπίνης ελευθερίας», τους οπαδούς της «φενάκης της αυτοπραγματώσεως χωρίς Θεόν» και τους θαυμαστάς του συγχρόνου «ανθρωποθεού». Δεν ανήκει το μέλλον εις τον εγκλωβισμόν εις την αυτάρεσκον, συρρικνωτικήν και κλειστήν ενθαδικότητα. Δεν υπάρχει αληθής ελευθερία χωρίς Ανάστασιν, χωρίς προοπτικήν αιωνιότητος”, επισημαίνει.

Παρακατω ολόκληρη η Πατριαρχική Απόδειξις του Οικουμενικού Πατριάρχη

† Β Α Ρ Θ Ο Λ Ο Μ Α Ι Ο Σ

ΕΛΕΩ ΘΕΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ – ΝΕΑΣ ΡΩΜΗΣ

ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ

ΠΑΝΤΙ ΤΩ ΠΛΗΡΩΜΑΤΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΧΑΡΙΝ, ΕΙΡΗΝΗΝ ΚΑΙ ΕΛΕΟΣ

ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΕΝΔΟΞΩΣ ΑΝΑΣΤΑΝΤΟΣ ΧΡΙΣΤΟΥ

Τιμιώτατοι ἀδελφοί Ἱεράρχαι καί τέκνα ἐν Κυρίῳ εὐλογημένα,

Ἐλέω καί δυνάμει Θεοῦ διαπλεύσαντες ἐν προσευχῇ καί νηστείᾳ τό πέλαγος τῆς Ἀγίας καί Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς καί φθάσαντες εἰς τό παμφαές Πάσχα, ἀνυμνοῦμεν τόν κατελθόντα μέχρις Ἰδοῦ ταμείων καί «ἀπεργασάμενον πᾶσιν εἰσηκτόν τόν Παρά-δεισον» διά τῆς ἐκ νεκρῶν Ἑγέρσεως Αὐτοῦ Κύριον τῆς δόξης.

Ἡ Ἀνάστασις δέν εἶναι ἀνάμνησις ἐνός γεγονότος ἀπό τό παρελθόν, ἀλλά «καλή ἀλλοίωσις» τῆς ὑπάρξεώς μας, «ἄλλη γέννησις, βίος ἕτερος, ἄλλο ζωῆς εἶδος, αὐτῆς τῆς φύσεως ἡμῶν μεταστοιχείωσις»[1]. Ἐν Χριστῷ Ἀναστάντι ἀνακαινίζεται ὁμοῦ μετά τοῦ ἀνθρώπου ἡ σύμπασα κτίσις. Ὅταν ψάλλωμεν τήν Γ΄ ὥδὴν τοῦ Κανόνος τοῦ Πάσχα, τό «Νῦν πάντα πεπλήρωται φωτός, οὐρανός τε καί γῆ καί τά καταχθόνια· ἑορταζέτω γοῦν πᾶσα κτίσις τήν ἔγερσιν Χριστοῦ, ἐν ᾗ ἔστερέωται»,

τότε διακηρύσσεται ότι ολόκληρον τό σύμπαν είναι στερεωμένον καί πλήρες άνεσπέρου φωτός. Όχι μόνον διά τήν ιστορίαν τοῦ άνθρωπίνου γένους, αλλά καί διά τήν ὅλην δημιουργίαν, ισχύει τό «πρό Χριστοῦ» καί τό «μετά Χριστόν».

Ἡ ἐκ νεκρῶν Ἑγερσις τοῦ Κυρίου ἀποτελεῖ τόν πυρῆνα τοῦ Εὐαγγελίου, τό σταθερόν σημεῖον ἀναφορᾶς ὅλων τῶν κειμένων τῆς Καινῆς Διαθήκης, αλλά καί τῆς λειτουργικῆς ζωῆς καί τῆς εὐσεβείας τῶν Ὁρθοδόξων. Ὄντως, εἰς τό «Χριστός Ἀνέστη» συνοψίζεται ἡ θεολογία τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ βίωσις τῆς καταργήσεως τοῦ κράτους τοῦ θανάτου εἶναι πηγή ἀνεκκλαλήτου χαρᾶς, «ἐλευθέρας ἀπό τᾶς δεσμεύσεις αὐτοῦ τοῦ κόσμου». «Χαρᾶς τά πάντα πεπλήρωται, τῆς ἀναστάσεως τήν πείραν εἰληφότα». Ἑκρηξις «χαρᾶς μεγάλης» ἡ Ἀνάστασις διαποτίζει ολόκληρον τήν ἐκκλησιαστικήν ζωήν, τό ἦθος καί τήν ποιμαντικήν δρᾶσιν, ὡς πρόγευσις τῆς πληρότητος ζωῆς, γνώσεως καί χαρᾶς τῆς αἰώνιου Βασιλείας τοῦ Πατρός καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ὁρθόδοξος πίστις καί ἀπαισιοδοξία εἶναι ἀσύμβατα μεγέθη.

Τό Πάσχα εἶναι διά τόν ἄνθρωπον ἑορτή ἐλευθερίας καί νίκη κατά τῶν ἁλλοτριωτικῶν δυνάμεων, ἐκκλησιοποίησις τῆς ὑπάρξεώς μας, πρόσκλησις εἰς συνεργίαν διά τήν μεταμόρφωσιν τοῦ κόσμου. Ἡ ιστορία τῆς Ἐκκλησίας καθίσταται «ἓνα μεγάλο Πάσχα», ὡς πορεία πρὸς «τήν ἐλευθερίαν τῆς δόξης τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ»[2]. Τό βίωμα τῆς Ἀναστάσεως ἀποκαλύπτει τό κέντρον καί τήν ἐσχατολογικήν διάστασιν τῆς ἐν Χριστῷ ἐλευθερίας. Αἱ βιβλικαί μαρτυρίαι περὶ τῆς Ἑγέρσεως τοῦ Σωτῆρος ἀνα-δεικνύουν τήν δύναμιν τῆς ἐλευθερίας τῶν πιστῶν, εἰς τήν ὁποίαν καί μόνην φανεροῦται τό «μέγα θαῦμα», τό ὁποῖον παραμένει ἀπρόσιτον εἰς κάθε κατα-ναγκασμόν. «Βουλομένων γάρ, οὐ τυραννουμένων τό τῆς σωτηρίας μυστήριον»[3]. Ἡ ἀποδοχή τῆς θείας δωρεᾶς ὡς «διάβασις» τοῦ πιστοῦ πρὸς τόν Χριστόν, εἶναι ἡ ἐλευθέ-ρα ὑπαρκτική ἀπάντησις εἰς τήν ἀγαπητικήν καί σωστικήν «διάβασιν» τοῦ Ἀναστάντος πρὸς τόν ἄνθρωπον. «Χωρίς ἐμοῦ οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδέν»[4].

Τό μυστήριον τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου συνεχίζει καί σήμερον νά κλονίζει τᾶς θετικιστικὰς βεβαιότητας τῶν ἀρνητῶν τοῦ Θεοῦ ὡς «ἀρνήσεως τῆς ἀνθρωπίνης ἐλευθερίας», τούς ὁπαδούς τῆς «φενάκης τῆς αὐτοπραγματώσεως χωρίς Θεόν» καί τούς θαυμαστάς τοῦ συγχρόνου «ἀνθρωποθεοῦ». Δέν ἀνήκει τό μέλλον εἰς τόν ἐγκλωβισμόν εἰς τήν αὐτάρεσκον, συρρικνωτικήν καί κλειστήν ἐνθαδικότητα. Δέν ὑπάρχει ἀληθής ἐλευθερία χωρίς Ἀνάστασιν, χωρίς προοπτικήν αἰωνιότητος.

Πηγὴν ἀναστασίμου εὐφροσύνης διά τήν Ἁγίαν τοῦ Χριστοῦ Μεγάλην Ἐκκλησίαν ἀποτελεῖ ἐφέτος καί ὁ κοινός ἑορτασμός τοῦ Πάσχα ὑπὸ σύμπαντος τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου, ὁμοῦ μετά τῆς 1700ῆς ἐπετείου τῆς Α΄ ἐν Νικαίᾳ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἡ ὁποία κατεδίκασε τήν κακοδοξίαν τοῦ Ἀρείου, τοῦ

«κατασμικρύναντος τῆς Τριάδος τόν ἕνα, Υἱόν καί Λόγον ὄντα Θεοῦ», καί ἐθέσπισε τόν τρόπον καθορισμοῦ τῆς ἡμερομηνίας διὰ τήν ἑορτήν τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος.

Ἡ Σύνοδος τῆς Νικαίας ἐγκαινιάζει μίαν νέαν περίοδον εἰς τήν συνοδικήν ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας, τήν μετάβασιν ἀπό τό τοπικόν εἰς τό οἰκουμενικόν συνοδικόν ἐπίπεδον. Ὡς γνωστόν, ἡ Α΄ Οἰκουμενική Σύνοδος εἰσήγαγε τόν «ἄγραφον» ὅρον «ὁμοούσιος» εἰς τό Σύμβολον τῆς πίστεως, μέ σαφῆ σωτηριολογικήν ἀναφοράν, ἡ ὁποία παραμένει τό οὐσιῶδες χαρακτηριστικόν τῶν δογμάτων τῆς Ἐκκλησίας. Ἐν τῇ ἐννοίᾳ ταύτῃ, οἱ ἑορτασμοί τῆς μεγάλης ἐπετείου δέν εἶναι στροφή πρὸς τό παρελθόν, ἐφ' ὅσον τό «πνεῦμα τῆς Νικαίας» ἐνυπάρχει ἀδιαπτῶτως εἰς τήν ζωήν τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ἐνότης τῆς ὁποίας συναρτᾶται μέ τήν ὀρθήν κατανόησιν καί ἀνάπτυξιν τῆς συνοδικῆς ταυτότητός της. Ὁ λόγος περὶ τῆς Α΄ ἐν Νικαίᾳ Οἰκουμενικῆς Συνόδου ὑπενθυμίζει τά κοινά χριστιανικά ἀρχέτυπα καί τήν σημασίαν τοῦ ἀγῶνος κατὰ τῶν διαστρεβλώσεων τῆς ἀμωμήτου ἡμῶν πίστεως καί μᾶς προτρέπει νά στραφῶμεν πρὸς τό βάθος καί τήν οὐσίαν τῆς παραδόσεως τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ δέ κατὰ τό παρόν ἔτος κοινός ἑορτασμός τῆς «Ἀγιωτάτης τοῦ Πάσχα ἡμέρας» ἀναδεικνύει τήν ἐπικαιρότητα τοῦ θέματος, ἡ λύσις τοῦ ὁποίου ὄχι μόνον ἐκφράζει τόν σεβασμόν τῆς Χριστιανοσύνης πρὸς τά θεσπίσματα τῆς Συνόδου τῆς Νικαίας, ἀλλά καί τήν συνείδησιν ὅτι «οὐ πρέπει ἐν τοιαύτῃ ἀγιότητι εἶναί τινα διαφοράν».

Μέ τοιαῦτα αἰσθήματα, ἔμπλεοι τοῦ φωτός καί τῆς χαρᾶς τῆς Ἀναστάσεως καί ἀναβοῶντες τό κοσμοχαρμόσουνον «Χριστός Ἀνέστη», ἅς τιμήσωμεν τήν κλητὴν καί ἀγίαν ἡμέραν τοῦ Πάσχα διὰ τῆς ὀλοψύχου ὁμολογίας τῆς πίστεως ἡμῶν εἰς τόν θανάτῳ τόν θάνατον πατήσαντα, πᾶσιν ἀνθρώποις καί ἀπάσῃ τῇ κτίσει ζωὴν χαρισά-μενον Λυτρωτὴν, διὰ τῆς πιστότητος εἰς τὰς τιμίας παραδόσεις τῆς Μεγάλης Ἐκκλη-σίας καί διὰ τῆς ἀνυποκρίτου πρὸς τόν πλησίον ἀγάπης, ἵνα δοξάζεται καί διὰ πάντων ἡμῶν τό ὑπερουράνιον ὄνομα τοῦ Κυρίου.

Φανάριον, Ἅγιον Πάσχα ,βεκε΄

† Ὁ Κωνσταντινουπόλεως

διάπυρος πρὸς Χριστόν Ἀναστάντα

εὐχέτης πάντων ὑμῶν.

1. Γρηγορίου Νύσσης, Περί τῆς τριημέρου προθεσμίας τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, PG 46, 604.
2. Ρωμ η', 21.
3. Μαξίμου Ὁμολογητοῦ, Εἰς τήν προσευχήν τοῦ Πάτερ ἡμῶν, πρὸς ἓνα φιλόχριστον, PG 90, 880.
4. Ἰωάν. ιε', 5.